

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LOUIS FARAN

ΕΛΛΗΝ Σ ΠΙΝΤΑΙ
 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΜΝΗΣ

1
 'Απ' τὸ βουνὸ ποὺ προβάλες
 σὲ συννεφάκια κρῖνα,
 σκορπίζοντας μ' ἀπλοχεριά
 τὴν ἀργυρὴ σου ἀχτίνα,
 Κάνεις στροφίδια ἀπάρθενα
 τῆς θάλασσας τὰ πλάτη,
 καὶ τὴν εὐδοκισμένην γῆ
 ἠρωτικό κρεβάτι.

2
 Τὸν ἴστυον ἀποτιναζάν
 τ' ἀναπαμένα μέλη,
 στάζει ἢ ροδάτη ἀνάτολι
 σταλιά-σταλιά τὸ μέλι.

3
 Χαμένα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα
 μέσ' στοῦ πέλαιου τὴ μύτρα
 βαρκοῦδες καὶ μονόξυλα
 καθὼς γυρίζουν τόσα.

4
 Με τ' ἀνοιχτὸ πανάκι σοῦ
 καθὼς σὲ βλέπω πέρα
 ν' ἀστρολογάς, νά γάνισαι
 μέσ' στὸν πλατὴν αἴθερα.
 Τὸ κῆμα ποὺ ἀνατάραχο
 διαπλώνεται καὶ τρέμει,
 κρινουπόλο μου φανερῶσαι
 ποὺ σέρνουν οἱ ἀνέμοι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

"Όταν είδα τὴν Λαύρα γιὰ πρώτη φορὰ, ἦμουν ἕνα παιδάκι ὀχτὸ χρόνον, κ' ἐκείνη ἦταν μόλις ἑπτά, ἠμυθίσαι κατὰ τὴν πρώτη μας αὐτὴ συνάντησι. Ἡ Λαύρα ἦταν τότε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ντυμένο στὰ δόλωμα, ποὺ εἶχε μαζετὴ φοβισμένα κοντὰ στὸν πατέρα της. Ἦσαν ἰσχυρὸ κῆρο μὲ θαυρὸ ἔξωτερικὸ καὶ μὲ κάπως γρητὴ τὴ οὐχὴ του. Φαινόταν ἕνα πλάσμα ποὺ λελπὸ καὶ μεσ' στο καχετικό πρόσωπό της δὲν ξεχώριζες παρὰ μόνο τὰ μάτια της, διὸ μεγάλα ἴσπερὸα μάτια, γλῆκα καὶ ἔξεντα ποὺ σοῦ μιλῶσαν κατ' ἐνθεῖαν μέσ' στήν ψυχή.

Ἐμυθίσαι ἀκόμα, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Λαύρας καὶ τοῦ πατέρα της, ρώτησα τοὺς δικούς μου, γιατί φοροῦσε ἕνα φῶσμα τόσο πένθημο. Μοῦ ἀπάντησαν ὅτι εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της καὶ, κατόπιν οἱ γονεῖς μου, μιλῶντας μεταξύ τους, ἐφῶσθησαν :

— Τὴ φτωχὴ τὴ μικροῦλα ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο προστάτι, ἐκτός ἀπὸ τὸ θεοτέρελλο αὐτὸ Παῦλο! Ὁ Θεὸς νά τὸν φυλάξῃ νά μὴν καταστραφῇ ὀλοτέλα...

Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ὁ «θεοτέρελλος αὐτὸς Παῦλος» ἦταν ὁ πατέρας τῆς Λαύρας. Ἀργότερα ὅμως ἔμαθα ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, τοῦ ὁποῖου ἡ θλίψις μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι, ἦταν ἕνας σοφὸς, ὁ ὁποῖος ζοῦσε μόνο γιὰ τὴν ἐπιστήμη του, λησιονώνοντας τὴν πραγματικότητα καὶ τὴ ζωὴ. Πλανιόταν μέσα στὸ ἐπιστημονικὸ του ὄνειρο, εἶχε χαθῆ μέσα σ' ἕναν κόσμο ἀπραγματοποιήτων χιμαρῶν καὶ δὲν τὸν ἐνοιόσε ἂν μὲ τὰ πειράματά του καὶ τὴς ἀναζητήσεσι του, κατεστρέφετο σιγά-σιγά οικονομικῶς.

Τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψι τῆς Λαύρας καὶ τοῦ πατέρα της, τὴ διαδέχτηκαν κ' ἄλλες. "Ἐτσι ἐγὼ κ' ἡ Λαύρα γνωριστήκαμε ποὺ γρήγορα καὶ, καθὼς ἐκείνη ἀνεχόταν ὅλες μου τίς ἰδιωτροπιές καὶ μὲ ὑπάκουε σ' ὅτι κα' ἂν ἔλεγα, μολονότι πολλὰς φορὰς ἦμουν ἀληθινὸς τύραννος, γινίκαμε ἀμέσως φίλοι.

"Ἦμουν περήφανος γιὰ τὴν ἰσποταγὴ τῆς αὐτῆς ἡμῶν ἀκόμα περήφανος γιατί ἐνοιόσε τὸν εἰπὸ μου ἀνώτερο της, ἐπειδὴ ἡμῶν ἄγου καὶ μεγαλύτερο της στὴν ἡλικία, καὶ μόνο ἡ σέξις τοῦ πατέρα της ἀγρόστετε κάπως τὸ θρησμο μου...

Ἡ Λαύρα τὸν ἱεραγωγίσε, ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν μὴ ἀληθινὴ θρησκευτικὴ λατρεία. Κάθε λέξις του ἦταν γι' αὐτὴν μὴ διαταγὴ καὶ δὲν ἔπαυε νά τὸν κατῆξῃ ὅλη τὴν ὥρα τρεφῆρα μὲ τὰ μεγάλα μάτια της γιὰ νά μαντεύῃ καὶ τὴν παρανοκῆ του ἐπιθυμία.

"Ἐτρεφε πρὸς αὐτὸν ἕνα μεγάλο καὶ τυφλὸ σεβασμὸ καὶ καταλάβαινα μὲ κάποιον πείσμα, ὅτι πλά αὐτὸν ἀνθρώπο αὐτὸ, ἐγὼ δὲν ἦμουν γιὰ τὴ μικρὴ μου γῆλι παρὰ ἕνα ἀσημῶντο πρόσωπο.

Πηλοῖσε στὸ κρεβάτι μου καὶ μοῦ εἶπε.

Σιγά-σιγά τὰ χρόνια πέρασαν καὶ, αὐτὸ τὴν ἡλικίαν τὸν παιχνιδιῶν, γτάσαμε σὲ μὴ ἡλικία (16 καὶ 17 ἔτη), κατὰ τὴν ὁποία τὰ παιδιὰ δὲν παίζον πλεῖ.

Δεκάξῃ χρόνον! Ἡ Λαύρα ἦταν δεκάξῃ χρόνον κ' ἐγὼ ὀστώσο ἔξακολουθοῖσα νά τὴ βλέπω πάντοτε σάν ἕνα μικρὸ δειλὸ κοριτσάκι καὶ δὲν εἶχα προῦξῆ οὔτε αὐτὰ τὰ φορημάτά της, ποὺ ἐντομεταξὺ τὰ εἶχε μακρῶνι ἀρκετά. Ἐξ ἄλλου τὸ ἀνάστημά της τὴν ἔδειχνε μικρότερη ἀπὸ τὴν ἡλικία της, ἡ χρομὴ της ὀρη ἦταν πάντοτε καχεκτικὴ καὶ ὅλα ἔλανω της διετρουόντο παιδικά, ἐκτός ἀπὸ τὰ μεγάλα σκοτεινὰ μάτια της, τὰ ὁποία ἦσαν σοβαρά, καρτερικῶ καὶ λιπαμένα.

Ἐντομεταξὺ ὁ πατέρας της τί ἔκανε ; Ἐξακολουθοῦσε νά ζῆ μέσα στὰ τρελλὰ του ὄνειρα ; Ἐξακολουθοῦσε τὸν ἀτελειωμένο δρόμο του πρὸς τὴ δόξα ; Ἐξακολουθοῦσε νά βαδίζει πρὸς τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀδολότητα ;

Κανέννας δὲν τὸ ἔξερε αὐτὸ, γιατί ὁ